

Overweging PINKSTEREN 18-19 mei 2024

Handelingen 2, 1-11; 1 Korinthe 12, 3b-7.12-13; Johannes 15,26-27; 16, 12-15 HS,Vd,Uh

Opeens staan ze weer voorop in de winkels, op reclamefolders, zelfs op straat bij allerlei zaken: BBQ-apparaten, houtblokken en natuurlijk **aanmaakblokjes** om weer vuurtje te kunnen stoken en buiten te kunnen eten bij dit – bijna onverwachte – mooie weer! Alsof de behoefte aan buiten, aan feest, aan gezelligheid met elkaar weer ontzettend aan de orde is. Ook al weten velen nauwelijks meer wat Pinksteren betekent, de dagen worden gevuld met **vuur...** is 't niet thuis, dan is het op een camping, of ergens bij een eetgelegenheid... niet aan te slepen... de **aanmaakblokjes...** het wordt ons in onze tijd niet meer moeilijk gemaakt om **vuur** te creëren...

Ontdekte men in de prehistorie dat door stenen of stokjes tegen elkaar te wrijven, men vonken kon maken, en ontdekte men tegelijkertijd dat zuurstof en brandstof nodig zijn om een vuur te laten branden. **Vuur...**

Als we vandaag hier Pinksteren vieren met elkaar als gemeenschap – en wellicht zijn er mensen die hier niet zijn omdat ze gaan BBQ-en of hun eigen zuurstof en brandstof inzetten voor alle gezellige activiteiten - als we hier Pinksteren vieren, gaan we niet terug naar de prehistorie maar wel naar het aloude verhaal van Pinksteren dat we in de **eerste lezing** hoorden. En ook dát verhaal had al een geschiedenis vooraf... Immers, Pinksteren was altijd al een belangrijk feest, oorspronkelijk een oogstfeest. Een deel van de 1^e graanoogst werd als offer aangeboden aan God, het wekenfeest, het sjavoet, 7 weken na het Joodse Pesachfeest. Voor de joden was Pinksteren, zeker sinds de verstrooiing van Joden over de wereld, het feest van herinnering aan de Wet, die God op de Sinaï aan Mozes had gegeven. Vanwege dat feest kwamen vele volkeren als pelgrims naar Jeruzalem en ja, ze horen elkaar dan spreken in hun eigen taal, of ze nu Parten, Meden, Elamieten zijn, mensen van Kreta of van waar dan ook: ze verstaan elkaar. Een taalwonder, nee, niet echt: omdat al die Joodse groepen ooit in het buitenland zijn gaan wonen, kennen ze, net als onze eigen emigranten, nog altijd hun eigen moedertaal, Hebreeuws of Aramees. En die boodschap van een God die liefde is, vergeving, barmhartigheid, bevrijding, is zó universeel, zó voor iedereen verstaanbaar, dat 't een taal is die hoop geeft, en troost in moeilijke dagen. Dát vuur werkt als **aanmaakblokjes** in hun leven... Maar net als in de prehistorie, we kunnen wel samenkomen, maar vuur ontstaat pas door zuurstof, door wind, adem, brandstof, energie... veel belangrijker dan wat dan ook. Toen dan ook de vrienden van Jezus na Hemelvaart, dus zónder Jezus, bij elkaar zaten, voelden ze die wind, die Geest, en als een **aanmaakblokje dat stookt**, kregen ze de Geest, raken ze in vuur en vlam van wat hen te doen stond. Hun enthousiasme gaat als een lopend vuurtje rond, de een stak de ander aan, zoals spiritus uit een fles dat doet, zo

was dat 'the spirit', die Spiritus Sanctus zoals onze koren zingen, die Heilige Geest met een hoofdletter. Het was één groot zomerfeest, zoals je dat ook nu nog vaak ziet bij festivals, Pinkpop, bij **BBQ's** op Pinksterdagen. Eigenlijk werkt **de Geest van Pinksteren als prachtige muziek**. In muziek ben je met elkaar verbonden – koren zullen dat bevestigen – en waar de Geest van God waait, **wordt vuur aangemaakt**, krijgen mensen adem, voelen mensen energie waar je **'vuurrood'** van worden. Die Geest doet wonderen... altijd opnieuw... als die Geest de kans krijgt, ontstaat er alsnog een nieuwe wereld van mensen die elkaar wél verstaan, een nieuwe wereld van vrede, vergeving, van ruimte om te leven. In die nieuwe wereld is de één niet meer dan de ander, hoef je niet te protesteren vóór of tegen. Meer dan ooit hebben wij te midden van oorlogen en conflicten behoefte aan die Geest. **In het evangelie** waarschuwt Jezus zijn leerlingen voor moeilijke tijden maar bij alles belooft hij hulp. De Geest is een helper die zorgt dat we het niet alleen hoeven doen.

We merken goed dat in onze tijd en in onze maatschappij is die **blokjes**, die inspiratie voor veel mensen zoek is: er is veel teleurstelling, er is zorg over de toekomst, er zijn veel mensen met een burn-out thuis, mensen komen adem tekort. Meer dan ooit is spirit nodig om ons toe te rusten met enthousiasme, met wat hoop, zeker voor jonge mensen. Nee, ons hart brandt niet meer zo gauw van vuur, alsof de **aanmaakblokjes van ons geloof** geen vlam meer vatten. Terwijl er zoveel behoefte is aan gezelligheid, aan warmte waar kilte is, onverschilligheid, eenzaamheid. Mensen zijn eenzaam omdat zij, misschien wel vanuit de luxe gegroeid, muren bouwden in plaats van bruggen. Stenen muren prima, maar 't is ijskoud en dood materiaal. Er is 'adem' nodig, iemand die het **vuur aanmaakt**, aanwakkert, om Gods aanwezigheid wereldwijd weer te voelen. De Heilige Geest. Leg het maar uit...

Maar als Jezus **in het evangelie vandaag** de Heilige Geest belooft als een persoonlijke helper, een personal coach, een mentor, die bijstand verleent en dag-en-nacht 'aanstaat' om te helpen en te troosten, dan zouden we onszelf tekort doen als we die Geest niet de kans gaven ons hoofd leeg te blazen en ons hart vol: dat het stof van vooroordelen, weerstand, van moedeloosheid en van wanhoop wegwaait en er ruimte in ons hart komt voor ontmoeting, voor liefde, bemoediging en troost. Daar krijg je weer energie van!

Aanmaakblokjes ... wij zijn het zelf – door ons te laten inspireren door Gods Geest, kunnen we dat vuur van Gods liefde zelf woorden geven, handen en voeten, met of zonder BBQ! ZALIG PINKSTEREN. Amen.

Nellie Hamersma- Sluis